

egaliseringsfonden kunne gøre væsentlig Gavn. Hvad der meget fremkalder disse enkelte Tilløb til Kapitalflugt, der har været, er jo Fornemmelsen af, at Valutaen synker og synker. Hver Gang, der har fundet et stort Spring nedefter Sted for vor Valuta, siger Folk: Herre Jemini, hvad skal det ende med, ender det ikke ligesom i Tyskland, lad mig dog hurtigst mulig bringe, hvad jeg har, nogenlunde i Sikkerhed gennem Sterling- og Dollarværdier! Men naar man undgaar disse store Spring, naar man kan stabilisere Valutaen paa et vist Stade, naar det viser sig, at de, der har spekuleret i Kronens Fald, jævnligen faar en Dukkert, saaledes som de ærlig og redelig fortjent fik forleden Dag, tror jeg ogsaa, det vil virke paa disse Tendenser.

Lad mig gøre en rent parentetisk Bemærkning til det ærede Medlem. Der opstaar undertiden historiske Legender, som meget hyppigt er morsommere end den virkelige Historie, men som har den Fejl, at de ikke er ganske sande. Dertil hører denne Legende om „det høje Stade“, hvorfra jeg saa saa meget, som andre Mennesker ikke saa. Jeg har aldrig talt om noget højt Stade, jeg har brugt det mere beskedne Udtryk, som utvivlsomt er rigtigt, at naar man stod paa den Plads, hvorpaa jeg den Gang stod, ser man noget mere, end man i Almindelighed ser. Jeg har ikke talt om et højt Stade, men jeg har talt om den Viden, som nødvendigt følger med at indtage den Plads, jeg den Gang indtog.

Det ærede Medlem (Brandes) talte saa om Luksustolden og sagde, at den ikke havde begrænset Luksusforbruget. Jo, det har den aldeles sikkert. Det, at der kommer omtrent det Beløb ind, som jeg havde kalkuleret, er ikke noget Modbevis, thi naturligvis, naar man forhøjer Luksustold-satserne saa meget, som det skete den Gang, og man overfor en Rigsdag skal angive, hvad der kan blive det sandsynlige Udbytte af denne Toldforhøjelse, vilde man bære sig overmaade forkert ad — saadan vilde det ærede Medlem sikkert heller ikke have gjort —; hvis man ikke regnede med, at der vilde fremkomme nogen Nedgang. Det er da ogsaa taget i Betragtning, og denne Nedgang er utvivlsomt fremkaldt. Man maa jo her huske paa, at der er mange forskellige Momenter, der gør sig gældende. Der har faktisk været nogen, om ikke nogen stærk, Opgang i Velstanden og i Forretningenslivet her i Løndet i det sidste Aars

Tid. Det er kendeligt paa forskellige Omraader, f. Eks. Benyttelsen af Postvæsenet, Benyttelsen af Statsbanerne og paa forskellige andre Punkter. Dette har naturligvis modvirket Luksustoldens Indflydelse. Jeg nærer dog intet Øjeblik Tvivl om, at hvis ikke denne høje Luksustold havde været, vilde Forbruget af Silkevarer og de andre Ting, som er saa stærkt belastet gennem Luksustolden, have været højere. Det er der ikke Spor af Tvivl om; ellers maatte man jo benægte en af de Naturlove, hvorefter den Slags Ting retter sig.

Angaaende Importregulering har jeg udtalt i Folketinget, at en almindelig Importregulering ikke vilde være en Vej, som jeg kunde være med til at gaa.

Endelig kom det ærede Medlem ind paa en Omtale af Spørgsmaalet om Diskontoforhøjelse og vilde hævde, at Finansministeren var i Virkeligheden den, der bestemte den Ting. Nu har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at en Finansminister ikke kan desinteressere sig for, om der sker en Diskontoforhøjelse eller ikke. Det vil jeg heller ikke paa nogen Maade, og jeg har ogsaa sagt i Folketinget, at jeg vilde gøre, hvad jeg formaaede indenfor de Grænser, som den bestaaende Ordning tillader det, for at forhindre paa nærværende Tidspunkt en Diskontoforhøjelse, som ogsaa jeg vilde anse for meget uheldig. Heldigvis ligger Sagen saaledes, at ogsaa Nationalbankens Direktion er af den Mening, at det vilde være uheldigt nu at forhøje Diskontoen over de 6 pCt. Men det ærede Medlem kan jo ikke benægte Rigtigheden af, hvad jeg har sagt i Folketinget, at den Forfatning, vi i saa Henseende lever under, nemlig Nationalbankens Oktroj med dens forskellige Tilføjelser, gaar ud fra, at Diskontoen ikke sættes af politiske Myndigheder, ikke sættes af Regering og Rigsdag, men af en uafhængig økonomisk Myndighed, som Nationalbanken er sat til at være i Henhold til dens Oktroj og de senere Bestemmelser. Det er et ganske afgørende Punkt, at denne relative Selvstændighed har man ikke givet Nationalbanken for ingenting, det er et Hovedpunkt i hele vor pengepolitiske Forfatning, og det ærede Medlem ved jo fuldkommen lige saa godt som jeg, hvorfor det blev et saadant Hovedpunkt, og hvad det er for Hensyn, der her har været bestemmende. Samtidig staar der, at Finansministeren skal høres. Det staar der naturligvis ikke for ingenting, det staar der ikke, for at Finansministeren skal sidde som en Statist ved den Løjlighed og høre, hvad de Herrer i Na-